

МЛАДИЯТЪ МЖДРЕЦЪ СИМЕОНЪ

Единъ день, презъ пролѣтъта на 886 година, черковнитѣ камбани въ Константинополъ забиха тържествено. Жителитѣ на града се струпаха по площадитѣ. Искаха да узнаятъ, какъвъ е тоя неочакванъ празникъ . . .

Скоро отъ съборната църква излѣзе патриархътъ. Следъ него вървѣха владици, знатни велможи и нѣколко побѣлѣли старци. Това бѣха най-ученитѣ по това време мжже. Тѣ тълкуваха священнитѣ книги и учението на старитѣ гръцки мждреци.

Заедно съ тѣхъ вървѣше мургавъ момъкъ съ дълбоки и умни очи. Той бѣше около двадесетгодишенъ. Черна кждрава коса падаше почти до раменетѣ му и обграждаше високото му чело, подъ което се извиваха буйни вежди.

Момъкътъ бѣше облѣченъ като мждрецитѣ, що вървѣха съ него. Но облѣклото му бѣше направено отъ скжпъ платъ, извезанъ съ злато и скжпоценни камъни. Силнитѣ му плещи бѣха покрити съ бѣлъ коприненъ плащъ, който бѣше прехвърленъ презъ лѣвото рамо и му предаваше царственъ изгледъ.

Ученитѣ мжже и младежътъ

преминаха бавно каменния площадъ и се отправиха за великата Магнаурска школа. Когато тежкитѣ врати на прочутото училище се затвориха следъ тѣхъ, между тълпата се разнесе шепотъ отъ учудване.

— Какъвъ е тоя момъкъ, който върви редомъ съ най-ученитѣ мжже? — питаха мнозина.

А други добавяха:

— И какво дири той въ това бележито училище, дето влизатъ само мждри мжже съ прошарени коси и излизатъ съ побѣлѣла или оголена глава?

Минаха часове. Тълпата не се разотиваше, а растѣше все повече и повече. Бѣше станало известно, че нѣкакъвъ знатенъ младежъ ще държи изпитъ предъ най-ученитѣ мжже на Византия и днесъ ще бжде обявенъ за мждрецъ.

Къмъ обѣдъ тржбачи възвѣстиха, че изпитътъ е свършенъ. Разтвориха се тежкитѣ врати на Магнаурската школа. Настана гробна тишина. На високата мраморна площъ, що служеше за предверие на училището, излѣзе патриархътъ. Следъ него вървѣше знатниятъ момъкъ. Челото му бѣше украсено съ лавровъ вѣнецъ.

Патриархътъ дигна дѣсница,